

תת"ע 10726/06/17 - גרבאן מוחמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 10726-06-17 מדינת ישראל נ' גרבאן מוחמד
תיק חיצוני: 14210224474

בפני כבוד השופט אלכס אחר
מבקש גרבאן מוחמד
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, שניתן בהעדר התייצבות המקש.

המסגרת הנורמטיבית בענייננו, מתוחמת בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר מאפשר לדון נאשם בהיעדר התייצבות מטעמו וקובע חזקה כי אם הנאשם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר.

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(הוראת
שעה)
תש"ס-2000
(תיקון מס'
46)
תשס"ו-2005

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....
(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם) וזאת בהתאם לסעיפים 130(ח) ו-130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, המתווים את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין.

סעיף 130(ח) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע לעניין זה כדלהלן:

**"בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל
"כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על
המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים
המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".**

כמו כן, נקבע כי משלא מתייצב הנאשם לדיון אליו זומן כדין וכשאינו בידו שום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, אין הוא יכול להלין אלא על עצמו, (ראו רע"פ 2586/10 אלי אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התייחס לסוגייה בקובעו כי:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ... מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו...".

בעפ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל, נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה וקבע:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט...".

בענייננו, המבקש מאשר למעשה כי הוזמן לשיבת ההקראה כדין, אולם מציין כי הדו"ח אבד לו והוא לתומו סבר שמועד ישיבת ההקראה אליה הוזמן הנו ביום 24.01.2018. עם כל הכבוד לטענה זו, הרי שבנסיבות העניין אין בה ממש. עסקינן בטענה כללית, שאינה נתמכת בתצהיר כלשהו ולא ברור כיצד, אם בכלל, יוכל המבקש להוכיחה.

חיזוק למסקנתי הנ"ל, מתקבל מהעבודה שגזר הדין הומצא למבקש ביום 11.11.2017 וכעולה מהרישום באישור המסירה, המבקש סירב לקבל את דבר הדואר.

משכך הם פני הדברים, הרי שלכל הפחות היה צירך המבקש לסור מיידית אל בית המשפט ולברר אודות הדו"ח מושא בקשה זו. משלא עשה כן, הרי שמחדלו הנו חסר תום לב וטענתו בדבר איבוד הדו"ח, "נולדה" לצורך בקשה זו בלבד, אשר הוגשה באיחור וללא בקשה מתאימה להארכת מועד.

אדגיש כי, המבקש לא טען במסגרת בקשתו כי המען אליו נשלח פסק הדין, אינו מענו ועל כן ניתן לקבוע כי לא נפל פגם כלשהו במסירת פסק הדין והוא אכן סירב לקבלו.

במסגרת פסק דין שניתן בעפ"ת 33128-12-15 רביע מירם נ' מדינת ישראל, (בית משפט מחוזי נצרת מיום 24.02.2016), התייחס כב' השופט סאאב דבור לתופעה הנפוצה לפיה מוגשות בקשות לביטול פסקי דין, או לחילופין ערעורים לערכאת הערעור, בשיהוי ניכר, כדלהלן:

"בשולי פסק הדין אציין כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/מבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הודעת ערעור, אך לאחר שנודע להם על שלילת רישיון נהיגה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מתוך רצון של אותם מערערים/נהגים לחלץ את עצמם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה ברי, כי אין עניין לנו בטענות שמקורן בפסק הדין עצמו או בהליך התעבורתי העומד בבסיס צבירת הנקודות".

למעלה מן הצורך, גם אם אניח שאכן המבקש איבד את הדו"ח (ואיני קובע שאכן כך ארע), הרי שבקשתו כפי שהוגשה, אינה מפרטת את סיכויי הגנתו כלל, (האמור בסעיף 8 לחלק העובדתי, אינו עונה על הדרישה הקבועה בדין ובפסיקה ולא התרשמתי שהותרת פסק הדין על כנו יגרום למבקש עיוות דין כלשהו, על כן דין הבקשה להדחות.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מהנימוקים שמניתי ולאחר ששוכנעתי שאין ממש בנימוקי הבקשה וכי לא נגרם עיוות דין למבקש, אני מורה על דחיית הבקשה.

המזכירות תעביר העתק מהחלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ' טבת תשע"ח, 07 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.